

tention om at sætte de danske EU-undtagelser til folkeafstemning allerede i november sidste år. Det har været fuldstændig kendt for alle, det er faktisk 7 måneder siden, at regeringen sagde, at det ville vi gøre. Og alle har været velkomne til at føre debat siden da. Jeg kan sige for min egen part, at jeg tog det op i min nytårstale som et vigtigt punkt og senest som et meget vigtigt punkt i min grundlovstale, så jeg har taget det op, hver gang jeg kunne komme af sted med det, debatten har kunnet køre, og den har i øvrigt også kørt. Jeg synes, det er vigtigere at diskutere indhold end at diskutere proces.

Kl. 19:40

Så siger fru Pia Kjærsgaard, at vi er ude på at ekspedere ansvaret for asylpolitikken til Bruxelles. Intet kunne være mere forkert. Fru Pia Kjærsgaard henviser til, at det kommende franske formandskab har til hensigt at fremsætte et forslag til nogle fælles retningslinjer for visse dele af den europæiske udlændingepolitik i en såkaldt immigrationspagt. Jeg vil gerne sige til fru Pia Kjærsgaard, at fru Pia Kjærsgaard faktisk burde studere den, for jeg tror, at fru Pia Kjærsgaard ville blive meget glad for dele af den pagt, som går ud på at skærpe indsatsen mod illegal indvandring, skærpe den ydre grænsekontrol og forbedre tilbagesendelsesaftalerne. Jeg tror, at det alt sammen er noget, som fru Pia Kjærsgaard ville synes om.

Det, Danmark har fået tilbud om, hvis vi vedtager det ved en folkeafstemning, er en tilvalgsordning, som betyder, at vi fremover selv kan bestemme, hvilke dele af det retlige samarbejde vi vil være med i. Det betyder, at vi kan være med til terrorbekæmpelse, grænsekontrol, bekæmpelse af grænseoverskridende kriminalitet som kvindehandel, børnepornografi osv. Der kan vi være fuldt og helt med, samtidig med at vi kan vælge at fastholde den faste og fair udlændingepolitik, vi har ført siden 2001. Altså, jeg må sige, at det jo er alle tiders tilvalgsordning, at vi selv bestemmer, hvad vi vil være med i, og det er det danske Folketing, der beslutter det, ikke EU. Det er Danmark, der beslutter det.

Den danske EU-undtagelse for det retlige samarbejde er ikke nogen garanti for den faste og fair udlændingepolitik i Danmark. Det er meget forkert, hvis fru Pia Kjærsgaard tror, at Danmarks EU-undtagelse er en garanti for den stramme udlændingepolitik, og jeg må sige til fru Pia Kjærsgaard, at der kun er én garanti for en stram dansk udlændingepolitik, og det er, at vælgerne sammensætter Folketinget med et for-

nuftigt flertal, der vil stå bagved. Sådan har det været siden 2001, og fru Pia Kjærsgaard burde da være glad for at kunne sige til vælgerne, at der kun er én garanti for den stramme danske udlændingepolitik, nemlig at der her i Folketinget er et flertal, der vil fastholde den.

Sagen er jo den – og fru Pia Kjærsgaard førte selv kampagne på det i sidste folketingsvalgkamp – at Danmark i dag har en EU-undtagelse, men hvis flertallet var skiftet ved sidste valg, kunne det flertal have ændret udlændingepolitikken. Der er EU-undtagelsen ikke en garanti for noget som helst. Derfor skal fru Pia Kjærsgaard tænke rigtig meget over, hvilke argumenter fru Pia Kjærsgaard egentlig bruger.

Så jeg vil sige, at den tilvalgsordning, vi har fået forhandlet på plads, jo i virkeligheden er et enestående tilbud, ikke bare til den danske befolkning, men også til Dansk Folkeparti, for det må da være i Dansk Folkepartis interesse at være fuldt og helt med i kampen mod terror og grænseoverskridende kriminalitet, være med til at skærpe den ydre grænsekontrol i EU, samtidig med at vi kan fastholde en fast og fair udlændingepolitik i Danmark. Det er da alle tiders tilbud.

Så i fællesskab burde vi i virkeligheden sige til befolkningen: Der er kun én ting, der kan sikre en fortsættelse af den faste og fair udlændingepolitik, og det er, at befolkningen sammensætter et Folketing med et flertal, der vil holde fast i den politik. Der er EU ikke nogen garanti.

Som sagt takker jeg for en meget fremkomlig debat. Der var nogle socialdemokratiske medlemmer af Folketinget, som syntes, det var synd, at jeg ikke havde brugt flere ord på at sende ros og tak til vore gode venner hos De Konservative og måske i virkeligheden også i mit eget parti, Venstre, og det har jeg selvfølgelig taget til mig. Men talen i sig selv er jo udtryk for fælles VK-samarbejde, så man kan sige, at så behøver man jo ikke at sige så meget mere. Og fru Henriette Kjær gav jo et meget rigtigt og meget klogt svar ved at sige, at mellem gode venner behøver man ikke at stå og sige alt. Der sender man bare indforståede blikke til hinanden. Det var et rigtig godt svar.

Jeg vil sige, at jeg godt forstår visse Socialdemokraters omsorg for det indbyrdes forhold mellem Venstre og De Konservative, ikke mindst i lyset af den kulde, som præger det indbyrdes forhold mellem oppositionens partier. Så kan man godt forstå, at de søger varme ved at interessere sig for andres venskab. Derfor sen-